

Recull de Premsa

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Taula de contingut

Feliç incongruència La Vanguardia - Catalán - 09/03/2018	3
El concurs Maria Canals recorda Guinovart Segre Catala - 09/03/2018	4
MUZIO CLEMENTI, THE FATHER OF THE PIANOFORTE Ara - 09/03/2018	5
GUINOVART: VARIACIONS PER A PIANO EN COLOR Ara - 09/03/2018	6
I CONFERÈNCIA INTERNACIONAL DE CONCURSOS DE PIANO Ara - 09/03/2018	7
MARIA CANALS, UNA VIDA AMB VOCACIÓ DE SERVEI Ara - 09/03/2018	8
ELS JOVES TALENTS DEL PIANO TORNEN A BARCELONA Ara - 09/03/2018	13
Funcions suspeses al TNC, L'Auditori i el Festival MUD El Punt Avui - 09/03/2018	14

9 Marzo, 2018

CRÍTICA DE MÚSICA CLÀSSICA

Feliç incongruència

London Symphony Orchestra

Intèrpret: Ann Hallenberg, mezzo
Director: John Eliot Gardiner
Lloc: Palau de la Música (6/III)

JORGE DE PERSIA

Músics com Gardiner, o d'altres que són primeres figures dels repertoris *antics*, estan habituats a

modelar porcellana, a treballar amb materials molt sensibles, i és tot un repte posar-se al capdavant d'orquestrats simfònics amb instruments actuals.

Tocar les mateixes obres amb els instruments d'època, per exemple l'Orquestra Revolucionària i Romàntica, també suposa una altra actitud davant el so en una gran sala de concerts. I amb aquests materials –els instruments de vent han

canviat molt a partir de la meitat del segle XIX– poden experimentar amb més facilitat estimulants l'obertura del so i la seva expansió. Per això va resultar interessant l'experiència de fer tocar amb instruments actuals i drets una simfonia de Schumann, de les més eloqüents, com la *Quarta*, i veure com s'allibera el so, com cos i instrument viuen la música d'una altra manera. Cal destacar la indiscutible musicalitat del director, que va establir un brodat atractiu en els moviments lents, i fins i tot en l'scherzo un joc d'accents coherent i oposicions en el tractament dels

matisos, però en aquest mateix moviment va sobrar pressa i van faltar respiracions, de què la música de Schumann no pot prescindir. I això va ser manifest a l'extrem en el gairebé escalabrat primer moviment, en què el tempo va desdibuixar el discurs, no es van respectar contrastos entre frase de cordes i vents (el cant i el ritme) i la tensió horitzontal en va patir les conseqüències. Moments bonics sí, el recés de la frase de l'oboè. I poca cosa més. Fins i tot també van tocar drets la reivindicada obertura de l'òpera *Genoveva*... La resta del programa va estar marcada per la

feliç incongruència d'ajuntar Berlioz amb Schumann.

La meravellosa *Les nuits d'été* del compositor francès va ser la part sensible del programa, amb una orquestra molt atenta a matisos (dinàmics i expressius) i caràcter, ben dibuixats per Gardiner, subratllant aspectes expressius que són la clau del lirisme francès posterior. La mezzo Hallenberg va treballar amb naturalitat, entrant en dinàmiques amb un bon suport de l'orquestra, amb aguts molt subtils i una veu amb cos i matisos que no sé si es va projectar correctament. ●

MÚSICA

El concurs Maria Canals recorda Guinovart

| BARCELONA | El 64è concurs Maria Canals convidarà un total de 93 pianistes de 18 a 29 anys de 34 països des d'aquest diumenge i fins al 23 de març al Palau de la Música Catalana, a Barcelona. Com a activitat paral·lela, el Palau acollirà una exposició en record de Josep Guinovart, en el marc de la commemoració del desè aniversari de la mort d'aquest artista vinculat a Agramunt. La programació *Off*, amb pianos en espais públics, arribarà a Cervera el 4 de maig.

GUINOVART: VARIACIONS PER A PIANO EN COLOR

8-22 de març 2018, Sala Lluís Millet
Palau de la Música Catalana

L'exposició recull una selecció d'obres de l'artista Josep Guinovart en commemoració del 10è aniversari de la seva mort. Es tracta d'una selecció de la sèrie "El pianista", obres dedicades a Carles Santos, i "Chopin Valldemossa", a més d'una escultura basada en pianos.

I CONFERÈNCIA INTERNACIONAL DE CONCURSOS DE PIANO

19-20 March 2018, Petit Palau
(Palau de la Música Catalana)
Barcelona

El 19 i 20 de març de 2018 al Petit Palau se celebrarà per primera vegada la I Conferència Internacional de Concursos de Piano, que organitza l'Alink-Argerich Foundation, organització mundial que reuneix a més d'un centenar de concursos de piano. La prestigiosa pianista Marta Argerich és la padrina d'aquesta fundació que impulsa Gustav Alink. En aquesta conferència es tractaran temes que poden ser rellevants en el transcurs d'un concurs de piano tant per a organitzadors, com per a participants o jurats. Per exemple, com atraure participants, la transparència, els sistemes de puntuació o la publicació de les votacions, entre altres temes. Més d'un centenar de concursos i 160 representants ja han confirmat la seva assistència en aquest esdeveniment que serà un gran aparador de projecció internacional pel Concurs Maria Canals. El Concurs Maria Canals, a més de formar part de la Federació Mundial de Concursos des de l'any 1958, és membre de la Fundació Alink-Argerich des de la seva creació.

MARIA CANALS, UNA VIDA AMB VOCACIÓ DE SERVEI

Concertista i pedagoga, el seu somni va ser oferir als joves talents una plataforma de promoció del seu art. Així va néixer, fa 64 anys, el concurs que duu el seu nom.

“La recordo com una dona molt intel·ligent, sensible, decidida ... i amb una memòria fabulosa”. “Era una persona molt intuïtiva, no se li podia mentir. I no li agradava la improvisació, sempre volia tenir-ho tot preparat”. “Aquella dona era tot un caràcter”. A gairebé vuit anys de la seva mort, la figura de Maria Canals i Cendrós (Barcelona, 1914-2010) resta encara molt present en el record dels que la varen conèixer. La seva personalitat i la seva trajectòria vital són d'aquelles difícils —per no dir, impossibles— d'oblidar.

Pianista i pedagoga, Maria Canals va dedicar la seva vida a la música, tot i que mai va viure el seu art com un camí de recerca de l'èxit individual. Ben al contrari, el seu va ser el camí del servei als altres: primer com a concertista, una curta però intensa trajectòria al llarg de la qual va dedicar importants esforços a donar a conèixer la música dels compositors del seu temps, i després com a pedagoga, a través de la seva Acadèmia Ars Nova, on vàries generacions de joves barcelonins van rebre un ensenyament musical rigorós i de qualitat.

Però la gran tasca de la seva vida va ser la creació del Concurs Internacional de Música que duu el seu nom. Una iniciativa absolutament inèdita a l'Espanya de la postguerra i que ella va poder portar a terme gràcies a la complicitat del seu marit, l'advocat i escriptor Rossend

Llates (Barcelona, 1899-1973), a més de l'entusiasme decidit d'un grapat de col·laboradors que van creure de bon principi en el seu projecte.

Avui, 64 anys després, el Concurs Internacional de Música Maria Canals —tot un referent en el seu àmbit— continua sent una esplèndida realitat, que any rere any esdevé preuada plataforma de projecció artística per als joves pianistes més dotats d'arreu del món. Un esdeveniment cultural que prestigia Barcelona i que contribueix a la difusió del repertori pianístic i a l'apropament d'aquest instrument a la ciutadania. Però res de tot això hauria estat possible sense l'empenta d'una dona decidida i visionària.

Per entendre tot el que va ser i va fer Maria Canals però, cal conèixer les extraordinàries circumstàncies que varen envoltar la seva vida. Ella mateixa desvetllava aquestes claus quan feia el relat de la seva infantesa.

“El meu pare era una persona molt especial. Ell mai va voler que jo anés a escola, per por a que agafés qualsevol malaltia. Tenia por dels virus, com deia ell. O sigui que a mi em van educar a casa i no vaig trepitjar una escola fins als 12 anys, quan el meu pare acceptà finalment que anés al Conservatori, quelcom que tampoc volia perquè també tenia por de ‘carregar-me massa el cervell’ i que jo em posés malalta”. ►►

“La meva mestra va ser una dona visionària i gran pedagoga”

Entrevista amb Jordi Vivancos i Farràs, director del Concurs

Va ser alumne seu durant la seva joventut i amb el pas del temps, passaria a dirigir el Concurs Internacional de Música que Maria Canals havia fundat el 1954. Jordi Vivancos i Farràs és, sense dubte, una de les persones que millor coneix l'ideari pedagògic i de servei de qui va ser la seva inoblidable mestra.

Quins records té de Maria Canals com a mestra i com a persona?
 Jo vaig ser alumne seu durant molts anys. Recordo anar, cada cap de setmana, a casa seva a rebre classes. Eren sessions llarguíssimes que començaven a les cinc de la tarda i que es podien

allargar més de tres hores. Ella vivia les classes amb intensitat i s'hi entregava completament. Encara conservo les seves anotacions amb retoladors de colors sobre les partitures que treballàvem. Maria Canals va ser, sobretot, pedagoga de vocació; una dona visionària, amb una gran personalitat, idees molt clares, persistent i rigorosa. Només així s'explica que el concurs porti una trajectòria de 64 anys ininterromputs.

Quina aportació a l'ensenyament musical creu que va fer Maria Canals a través de la seva acadèmia Ars Nova?

L'Ars Nova va oferir a moltes generacions l'oportunitat de rebre un ensenyament musical de qualitat. Maria Canals va ser hereva directa de la tradició musical francesa, com a deixeble de Ricard Viñes, i de la catalana, com a intèrpret de Blancafort, Mompou o Montsalvatge, la música dels quals sempre va promoure entre els seus estudiants. Ella donava molta importància al so, que era el fonament de tota la seva tècnica pianística. Sempre deia que el matís de piano més fluïx, també s'havia de poder sentir en una sala gran, i que un mateix piano pot sonar molt diferent en funció de qui el toca.

Amb el temps vostè va passar a dirigir el Concurs Maria Canals. Quin encàrrec va rebre de la seva fundadora?
 Quan la Maria Canals em va demanar de rellevar-la al capdavant del concurs, conjuntament amb el Carlos Cebro en la part artística, ens va demanar que no

perdèssim mai de vista l'esperit fundacional del concurs, que era ajudar als joves de tot el món que sobresortien per la seva excel·lència i treball, i que el concurs havia de preservar per sobre de tot el rigor i la neutralitat en consideració a tant esforç i dedicació. Sempre deia que està molt bé que es facin projectes per ajudar a la gent que té necessitats bàsiques, però que també calia donar oportunitats als joves més dotats, perquè en les seves mans estava un món futur millor per a tots.

En els darrers anys, el Concurs ha fet un gran esforç per obrir-se a la ciutadania. Això és un ideari expressat per Maria Canals?
 Maria Canals vivia només per la música. Va ser el seu marit, Rossend Llates, que va contribuir a crear un entorn de ciutadans de Barcelona que la van ajudar a fer possible el concurs. Encara ara un centenar de famílies cedeixen el piano de casa seva per a l'estudi dels con-

curants, i hi ha molts voluntaris que amb el seu temps o les seves aportacions econòmiques fan possible el concurs. Maria Canals i Rossend Llates van saber convertir el concurs en una entitat molt vinculada a la ciutat, i el que hem fet aquests darrers anys és ampliar aquesta obertura a nous col·lectius socials i territoris.

I ara, creu que ella estaria satisfeta amb tot el que s'està fent?
 Maria Canals es considerava barcelonina i per això creia que aquestes activitats divulgatives eren el millor retorn que podia oferir el concurs a la ciutat. Va ser molt emotiu per a ella quan l'alcalde Jordi Hereu va anar a casa seva per signar un conveni entre el concurs i l'Ajuntament per ampliar aquest programa divulgatiu. I tot i que en els seus darrers anys vivia bastant aïllada dels canvis que s'estaven donant a la societat, va estar informada fins al darrer moment de la nova orientació del concurs.

Maria Canals, fotografiada al costat del seu mestre, el pianista Ricard Viñes (assegut) i del compositor Manuel Blancafort.

Aquest pare tan singular no era altre que Joaquim Canals i Matavacas (Barcelona, 1859–1938), també pianista i pedagog i amic personal del compositor Isaac Albéniz. Canals s'havia educat a París sota la tutela d'un famós pedagog de l'època i havia freqüentat els cercles artístics i culturals de la capital francesa, on també havia conegut a la seva primera dona, Alfredine Baró. D'aquell matrimoni va néixer, el 1884, un nen, Alfred, que anys més tard, després que Canals i la seva família haguessin decidit abandonar París i establir-se a Barcelona, contrauria unes febres tifoides que li van deixar seqüeles permanents, generant en el seu progenitor una paüra irrefrenable als contagis. El 1909 Canals enviudà de forma sobtada i un any després tornava a contraure matrimoni; aquesta vegada amb una de les seves deixebles del Conservatori Municipal de Música on exercia de professor de Piano Superior. L'escollida va ser la jove Agnès Cendrós i Salvador (Barcelona, 1885-1968), filla d'uns petits comerciants del Born i 26 anys més jove que ell. El 12 de març de 1914 el matrimoni tingué una filla a la qual batejaren amb el nom de Maria del Remei. El naixement, com era costum a l'època, va tenir lloc al domicili familiar, un pis alt de la Gran Via barcelonesa, cantonada Pau Claris, on Maria Canals va viure la resta de la seva vida i on morí, el 28 de juliol de 2010.

Marcada per la malaltia del germanastre, la petita va haver de fer front a una infantesa en solitari. Un període dur i feixuc en el qual, l'única distracció de la nena era la visita dels alumnes que acudien a rebre lliçons de piano de mans de la seva mare.

"Jo em passava moltes hores escoltant de lluny les deixebles que venien a aprendre la lliçó i quan em quedava sola amb les minyones, m'asseia davant del teclat i feia les meves provatures, intentant reproduir allò que havia escoltat", recordaria, anys més tard la pianista. Finalment, vençudes les reticències del seu pare, Maria Canals va ingressar al Conservatori Municipal de Música, on va cursar els seus estudis musicals entre els anys 1926 i 1931. Allà també va conèixer al fundador de l'Orfeó Català, el mestre Lluís Millet, amb qui la uniria sempre una gran amistat. De la mà de Millet precisament, Maria Canals havia fet les seves primeres actuacions en públic al Conservatori, i preparava el seu debut oficial al Palau de la Música Catalana. L'esclat de la Guerra Civil però, va frustrar aquests plans i Maria Canals i la seva família varen buscar refugi a la localitat de Teià, on el seu pare va morir el 1938.

Maria Canals va ser deixeble i continuadora del llegat de Ricard Viñes

Finalitzat el conflicte, mare i filla tornaren a viure al pis de la Gran Via. I va ser allà on Maria Canals va rebre la visita d'un vell amic de la família, el compositor Manuel Blancafort, de l'obra del qual s'acabaria convertint en intèrpret de referència. Gràcies a Blancafort també, Maria

Canals va conèixer una figura cabdal per al seu futur: el pianista Ricard Viñes (Lleida, 1865 – Barcelona, 1943). Viñes, un artista que havia triomfat a tota Europa com a divulgador de la música francesa i espanyola, amic de Ravel, Debussy i Falla, acabava d'arribar a Barcelona fugint de l'ocupació nazi de París, i encara que la seva situació econòmica era precària es resistia a donar lliçons particulars. Però després d'escoltar a aquella noia en casa del seu amic Blancafort, la va acceptar com a alumna.

Aquest mestratge es va perllongar pràcticament fins a la mort del pianista, que va dipositar en la seva jove deixeble del seu llegat artístic. "Maria Canals és deixeble predilecta i veritable continuadora de l'estil interpretatiu i de les ambicions estètiques de Ricard Viñes", va comentar en un article a la revista Destino el compositor Xavier Montsalvatge. No resulta estrany doncs, que Ricard

Viñes apadrinés el debut de la pianista al Palau de la Música Catalana, interpretant amb ella obres per a dos pianos, en un recital que tingué lloc el 30 de maig de 1942. La influència de Viñes segurament també es va fer sentir en l'interès que Maria Canals va evidenciar al llarg de la seva trajectòria, a l'hora d'interpretar la música dels compositors del seu moment. El vincle més destacat va ser el que va establir amb Manuel Blancafort, del qual va estrenar els seus dos concerts per a piano, els anys 1944 i 1950, ambdós al costat de l'Orquestra Municipal de Barcelona sota la batuta d'Eduard Toldrà. Especialista en el repertori espanyol, Maria Canals també interpretà sovint —i estrenà— obres de Frederic Mompou i Xavier Montsalvatge.

Però tot i les positives crítiques que rebien les seves actuacions, el camí de Maria Canals no estava als escenaris. Aquella vida, "sempre viatjant, d'hotel en hotel, només pensant en el piano que et trobaràs per fer el concert", no era per a ella. Tampoc necessitava l'èxit. "Els aplaudiments no m'han fet viure com a altra gent", diria més tard. Acostumada a impartir classes des dels difícils anys de la Guerra Civil, el pas lògic era crear el seu propi centre d'ensenyament. I aquesta il·lusió es va concretar amb l'ajut de l'home que el 12 de maig de 1950 es va convertir en el seu marit, Rossend Llates. El nou centre es va instal·lar aquell mateix any a un àtic en el número 90 ►►

Maria Canals, en una imatge de joventut quan iniciava la seva carrera artística.

Maria Canals i el seu més estret col·laborador, el seu marit Rossend Llates.

Maria Canals, rodejada dels jurats de la quarta edició del concurs, el 1958, davant la porta del Palau de la Música

de la Rambla Catalunya. Des d'un començament, Ars Nova va apostar no només per l'excel·lència i el rigor acadèmic, sinó també per incentivar als seus alumnes a través de concursos i premis i ajudar-los a presentar-se en públic; conceptes pedagògics inusuals per a l'època.

L'acadèmia, que a més del piano impartia formació en diferents instruments, va esdevenir també un polo cultural per a la ciutat, a través de l'organització de cicles de concerts, conferències, cursos i seminaris a càrrec de professors convidats, quelcom poc habitual als centres formatius de l'època. La més important d'aquestes iniciatives va ser el Curs Internacional de Música de Sitges, que es va celebrar entre 1960 i 1963. Però Maria Canals va voler anar encara una mica més enllà en la seva ambició de recolzar el talent més jove i va ser així com al 1954 va concebre un projecte que no tenia cap precedent a Espanya: un concurs internacional de piano. La idea era afavorir que els seus alumnes entrassin en contacte amb músics joves d'altres països i d'aquesta manera, donar també projecció internacional a la seva ciutat natal. Esquivats tots els obstacles, la primera edició es celebrà de l'11 al 17 de juliol de 1954, amb la participació de 14 concursants espanyols i una pianista belga. Totes les proves es van dur a terme al Palau de la Música Catalana, seu del certamen des de llavors, i al final els dos primers premis van ser per a dos joves pianistes catalans, Miquel Farré, en la categoria masculina, i Maria Nieves Miró, en la femenina.

El Concurs Maria Canals va viure un creixement espectacular en molt poc temps. Així, ja a la seva segona edició, el gener de 1956, el nombre d'inscrits va pujar a 31, 11 d'ells de fora d'Espanya. I al 2004, any de la celebració del seu cinquantenari, el concurs acumulava més de set mil participants, procedents de 91 països dels cinc continents.

Des d'un principi, Maria Canals va tenir clar que el prestigi del seu concurs vindria avalat per la qualitat del jurat. Per aquesta raó, ja de bon començament, va comptar amb la presència de figures com el compositor i organista suís Henri Gagnébin, fundador del Concurs de Ginebra i president de la Federació Mundial de Concursos Internacionals de Música, a la que el certamen barcelonès va ingressar el 1958, a penes quatre anys després de néixer; els compositors

Roland-Manuel, Georges Auric i Joaquim Nin-Culmell o el pianista Vlado Perlemuter. Reconvertit, a partir de 1964, en Concurs Internacional d'Execució Musical, durant un llarg període es va obrir també a altres branques instrumentals —veu, violí, violoncel, guitarra, flauta, percussió i música de cambra— que s'alternaven anualment amb l'eix vertebrador de la convocatòria, el piano. En els darrers anys però, el piano ha tornat a ser l'únic protagonista del concurs, que al llarg de la seva història ha vist com altres dos joves artistes catalans s'han fet mereixedors del seu màxim guardó: Leonora Milà, deixeble personal de Maria Canals, el 1966, i José Enrique Bagaria, el 2006.

Dos anys abans però, quan el concurs havia arribat a la seva 50 edició, Maria Canals havia pres la decisió de deixar en mans d'una nova generació la gestió i organització de l'obra de la seva vida. Es va obrir així una nova etapa per al concurs, que en la darrera dècada ha fet un important salt qualitatiu a l'hora d'assolir els nous reptes que planteja el segle XXI i encetar un nou model de competició, amb una dimensió més innovadora i moderna. Sempre preservant l'esperit de servei amb què va ser creat i el seu estret lligam amb la societat civil, suport imprescindible al llarg de tota la seva història, en aquests darrers anys el Concurs Maria Canals

ha fet una aposta decidida per l'increment dels premis econòmics i dels concerts remunerats per tot el món pels seus guanyadors i també, per continuar difonent la pràctica musical a través de la creació de l'Off Concurs, un programa d'activitats divulgatives —entre les quals s'inclou la innovadora proposta de treure pianos al carrer— que any rere any apropen l'instrument al conjunt de la població. Quan va arribar al final de la seva vida, Maria Canals acumulava diferents guardons. Entre ells, el de *Chevalier de l'Ordre des Arts et des Lettres* de França, la *Stella della Solidarietà Italiana*, la Medalla d'Or al Mèrit Artístic de l'Ajuntament de Barcelona i la Creu de Sant Jordi, màxima distinció civil que atorga el govern català. Però de tots els premis, el més important per a ella va ser, sense dubte, el fet d'haver contribuït a enriquir el món artístic del seu país. Perquè, com va dir en una ocasió, "una ciutat sense artistes és un desert per a les ànimes".

“Només venir a Barcelona ja era un prestigi per als concursants”

Entrevista amb Pere Quintana i Colomer, amic personal de Maria Canals i membre de la Junta Directiva

Als seus 101 anys, Pere Quintana i Colomer és història viva de Barcelona i del Concurs Maria Canals. Amic personal de la pianista des de la seva joventut, durant més de quaranta anys ha pres part activa en l'organització del certamen i encara forma part de la seva Junta Directiva en qualitat de vocal. Els seus records de Maria Canals i del que ha estat la història del concurs resten ben vius.

Quan i com va conèixer vostè Maria Canals?

La vaig conèixer l'any 1934 o 1935. La família Canals havia anat a passar l'estiu a Arenys de Mar, on la meua família també estiujava. Es van instal·lar molt a prop nostre i ens vam fer molta amics. I des d'aquell moment jo vaig veure a la Maria Canals gairebé cada dia, perquè a Barcelona també érem veïns. Ella era tres o quatre anys més gran que jo i amb qui va fer molta amistat va ser amb dues germanes meves, les bessones Marta i Montserrat.

I quan s'incorpora vostè al concurs?

El Concurs es va fundar l'any 1954 i jo el vaig viure pràcticament des de llavors. Amb els meus germans anàvem a 'sentir els pianos' i a casa sempre venien dos o tres concursants a estudiar. Més endavant, cap al 1970, vaig entrar a formar part del Comitè Organitzador que l'ajudava en la preparació del concurs. Un o dos anys abans meu s'havia incorporat també Jordi Maragall i Noble, pare de Pasqual Maragall. Ell tenia el càrrec de vicepresident i quan va morir, vaig assumir jo aquesta tasca.

En aquella època les dones no tenien un paper destacat a la societat. Com ho va fer Maria Canals per a tirar endavant el seu projecte?

Sí, això és cert, però ella era una dona molt treballadora i capaç. Potser per l'educació que havia rebut del seu pare, ella no pensava que tingués cap limitació per fer les coses, no li feia res anar a parlar amb qualsevol per aconseguir el que volia. En canvi, curiosament, no era gens afectada a les reunions socials. No li agradaven gens ni mica.

Potser per això va aconseguir que importants personalitats musicals europees volguessin venir al concurs com a jurats. Sens dubte. A més, tota aquesta gent venia sense cobrar ni un duro. Ni dietes. Només se'ls pagava el viatge i l'hotel. I tots no només estaven encantats de participar i aportar la seva feina, sinó que et demanaven de tornar a l'any següent. I això ho puc dir perquè jo ho he viscut.

I des d'un principi venien pianistes d'arreu del món.

És que els joves que volen dedicar-se a la música han de relacionar-se amb el món. Per això tots el que venien volien, com a mínim, un certificat donant fe que havien concursat, encara que no haguessin guanyat res, perquè només això ja era un prestigi per a ells. Des d'un començament vam tenir gent de tot arreu. Recordo un any que van venir uns russos. Era gent molt preparada, però portaven un comissari polític que els vigilava tot el temps.

Com vivia Barcelona el Concurs Maria Canals en aquells anys?

El concurs sempre ha estat molt important per a la ciutat. L'ajuntament i la resta d'institucions ho sabien i ens ho deien. Hi havia molta expectació quan es celebrava, però sempre vam comptar amb el suport de molts col·laboradors.

Com el de les famílies que deixen el piano de casa seva perquè els concursants puguin estudiar?

Això sempre ha estat una branca molt important del nostre concurs i mai hem hagut de patir al respecte. Al contrari, hi havia vegades que teníem més cases que pianistes i la gent s'enfadava si es quedava sense concursant, perquè habitualment acabaven fent amistat amb aquell noi o noia i que, fins i tot, se'l preniem com un fill més. L'ajudaven molt i si tenien algun premi, feien una festa en el seu honor.

I ara, com veu el concurs i tot el que es fa actualment?

El veig molt bé. Tenim un equip que treballa tot l'any i de manera professional. Crec que la Maria Canals estaria ben contenta del camí que s'ha emprès.

1

2

3

4

- 1 Vista panoràmica de la maratò de piano a la Plaça Reial.
- 2 Actuació infantil al piano de cua situat a l'intercanviador del metro de Diagonal.
- 3 Dos espontànics tocant el piano de cua als Jardins del Palau Robert.
- 4 Un infant gaudint de la seva primera experiència amb el piano al Parc de la Ciutadella.

L'ALTRA CARA DEL CONCURS

Apropar la cultura i la música a la ciutadania i fer accessible el piano al conjunt de la població. Aquest és l'ambiciós repte que es planteja l'Off Concurs, el programa d'activitats educatives, divulgatives i socials del Concurs Maria Canals. Protagonitzat pels mateixos concursants, així com estudiants de música, professionals i afeccionats en general, aquest singular projecte vol, per sobre de tot, reivindicar i promoure la pràctica de la música, en particular la interpretació pianística, a tota la societat. Per aquesta raó, l'Off Concurs es planteja com una iniciativa permanent en el temps i que transcendeix

el període de celebració del concurs pròpiament tal, encara que durant aquests dies visqui el seu punt neuràlgic. Amb activitats durant tot l'any i a diferents ciutats de la geografia catalana i espanyola, l'Off Concurs s'adreça al conjunt de la població a través de quatre grans línies d'actuació. La primera, el *Maria Canals Porta Cua*, és un projecte que permet situar un centenar de pianos als espais públics de Barcelona, Catalunya i Espanya, perquè qualsevol persona els pugui tocar. Com el seu nom indica, el *Maria Canals Educa* desenvolupa activitats educatives per donar a conèixer

el piano i la cultura musical al màxim de públic possible, inclosos estudiants, alumnes d'escoles de música i gent gran. *Em toca!*, el projecte de vocació més social, ofereix l'oportunitat de conèixer i aprendre a tocar el piano a nens i nenes que viuen en barris amb un elevat percentatge de vulnerabilitat social. I per últim, la quarta línia d'actuació, *Tu hi toques?*, reivindica la universalització de la pràctica musical i entre les iniciatives que promou s'inclou un concurs que convida a qualsevol persona a penjar un vídeo seu tocant el piano a Youtube, sigui quin sigui el seu nivell.

1 Actuació del premiat al concurs, Marc Heredia, al piano de cua ubicat al Passatge Maria Canals.

2 Moment en què es destapa la placa del nou Passatge Maria Canals.

3 Piano de cua en un campus universitari.

4 Foto a l'escenari del Palau de la Música dels estudiants de Cervera premiats al Concurs *Tu hi toques?*

5 Una nena becada pel projecte social del concurs tocant un dels pianos al carrer.

MARIA CANALS PORTA CUA

Un piano al metro? En una plaça? Al carrer? Com cada any, el Concurs Maria Canals tornarà a situar més d'un centenar d'instruments a diferents espais públics de la ciutat a disposició de qui els vulgui tocar o escoltar. És *El Maria Canals porta cua*, una de les propostes més reconegudes del concurs, i que té com a objectiu trencar amb les barreres que encara existeixen entre la població i la música considerada culta i la seva pràctica.

Durant el mes de març es podran veure i tocar pianos de cua en el Passeig de Gràcia, la plaça Reial, estacions de metro o el passatge Maria Canals, entre molts d'altres. Puntualment també es celebraran actuacions protagonitzades per concursants, estudiants de música, aficionats i professionals. A més, i conjuntament amb la Fundació Jesús Serra, es col·locaran pianos a València, Màlaga, Bilbao, Getxo, Santiago de Compostel·la i Madrid.

MARIA CANALS EDUCA

El Concurs promou activitats educatives per donar a conèixer el piano i generar interès per aquest instrument, enfocant-se en els estudiants, de música i ensenyament general, i la gent gran. S'organitzen més de 200 activitats que inclouen audicions a les escoles, màster classes de concursants a les escoles de música, un jurat d'estudiants el dia de la final, un piano de cua itinerant per les escoles o recitals didàctics, entre altres.

EM TOCA!

Amb la col·laboració de la Fundació Jesús Serra, el Concurs Maria Canals desenvolupa un important projecte social que vol oferir als infants de barris en situació de vulnerabilitat social la possibilitat d'iniciar-se en la pràctica del piano. La iniciativa, que es desenvolupa de manera coordinada amb les escoles de la zona, permet que uns 80 nens, de 6 i 7 anys, de barris de Barcelona, Madrid i Sevilla, puguin estudiar piano durant tot un any.

TU HI TOQUES? #JOHITOCO

Per promoure la universalitat de la pràctica musical, reivindicada com un dret al que haurien de tenir accés totes les persones, el projecte *Tu hi toques?* convida a qualsevol persona que toqui el piano, sigui quin sigui el seu nivell, a gravar-se un vídeo tocant aquest instrument i penjar-lo en un canal de YouTube, La Galeria dels Tocats. Hi ha premis pels participants, als quals es demana que expliquin què representa per a ells tocar el piano.

CONCURS INTERNACIONAL DE MÚSICA MARIA CANALS BARCELONA

Levon Avagyan durant la Prova Final, guanyador del Primer Premi 2017 i el Jurat de la 63a edició del concurs a l'Ajuntament de Barcelona.

ELS JOVES TALENTS DEL PIANO TORNEN A BARCELONA

De l'11 al 23 de març, la 64 edició del Concurs Internacional de Música Maria Canals reunirà 93 joves talents del piano d'arreu del món

Un total de 93 pianistes, procedents de 34 països, prendran part enguany en la 64 edició del Concurs Internacional de Música Maria Canals, que se celebrarà entre el 10 i el 23 de març al Palau de la Música Catalana i altres espais de Barcelona. Els joves talents, tots ells entre els 18 i els 29 anys i seleccionats entre més de 200 inscrits de 41 nacionalitats, seran avaluats per un prestigiós jurat internacional presidit per Carlos Cebro.

Durant les dues proves eliminatòries, que se celebraran entre l'11 i el 16 de març al Petit Palau, els concursants pugneran per situar-se entre els sis noms que passaran a les semifinals, d'on sortiran els tres escollits que el 22 de març, a la Sala de Concerts del Palau de la Música, actuaran com a solistes al costat de la Jove Orquestra Nacional de Catalunya (JONC), sota la direcció de Manel Valdivieso.

Els tres finalistes opten a un primer premi, atorgat per la Fundació Jesús Serra, dotat amb 25.000 euros i una medalla d'Or oferta per Bagués-Masriera Joiers. El segon premi, Fundació Carulla, rebrà 10.000 euros i el tercer, Premi Montserrat Isern de Coromina, 6.000. Els altres tres semifinalistes rebran també un accésit de 1.500 euros.

El Concurs repartirà premis per un import superior als 80.000 euros, inclosos premis especials, recitals i més d'una trentena de concerts remunerats arreu del món. Hi haurà un premi al millor intèrpret espanyol, valorat en 2.500 euros, que atorga el

Trinity College de Londres, i les fundacions Manel Blancafort i Frederic Mompou premiaran amb 1.500 euros cadascuna als millors intèrprets d'ambdós compositors. El Premi del Públic rebrà, per part de Solfa Recordings, la possibilitat de 25 hores d'enregistrament i edició.

Tots els guardons es lliuraran el dia 23 en una cerimònia que tindrà lloc al Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona i que posa de manifest els estrets vincles entre el certamen i la ciutat.

Així, durant aquests dies els concursants oferiran també actuacions en diversos espais en el marc de l'Off Concurs, el projecte que busca apropar la música i el piano a la ciutadania.

No menys important és el vincle que els joves pianistes estableixen amb les famílies que posen a la seva disposició els seus pianos perquè puguin estudiar durant la competició. Ivana Klimek forma part d'aquest centenar de famílies. Fa vuit anys que acull concursants, quatre dels quals han estat guardonats, i amb molts d'ells manté el contacte. "Tracto als concursants com si fossin els meus fills", assenyala Ivana que, com a pianista, és molt conscient de l'esforç físic i mental que representa una competició que els hi dona l'oportunitat de començar una carrera professional. "Per això no només es tracta d'oferir-los un instrument sinó també ajudar-los a relaxar-se i concentrar-se. És meravellós i molt interessant escoltar com practiquen", comenta.

"Guanyar el Maria Canals va marcar un punt d'inflexió en la meua carrera com a professional"

Enrique Bagaría, guanyador de la 52a edició

Imatge del programa general de la 64a edició del Concurs Maria Canals

"Tracto als concursants com si fossin fills meus"

Ivana Klimek, família acollidora

Membre de la Federació Mundial de Concursos Internacionals de Música des de 1958, el concurs Maria Canals és tot un referent en el seu gènere i una de les competicions amb més projecció internacional i més prestigi del món. Una fita de primer nivell que no deixa de créixer any rere any.

PROVES DEL CONCURS DE L'11 AL 22 DE MARÇ 2018

PRIMERA PROVA

RECITALS DE 20 MINUTS

Preludis i Fugues de Bach, Sonates de Beethoven i estudis romàntics.

11 de març, 17h /
 12 de març, 10h i 17h /
 13 de març, 10h i 17h /
 14 de març, 10h

Petit Palau, 5 euros per sessió

SEGONA PROVA

18 RECITALS DE 40 MINUTS

Les grans obres romàntiques, la música del s.XX i els compositors del present.

15 i 16 de març, 10h i 17h

Petit Palau, 5 euros per sessió

SEMIFINAL

6 RECITALS DE 50 MINUTS

Recital lliure amb una obra espanyola obligada.

18 de març, 10h i 17h

Petit Palau Petit Palau, 10 euros per sessió

GRAN FINAL

3 CONCERTS PER A PIANO I ORQUESTRA

80.000 euros en premis i més de 30 concerts remunerats.

Jove Orquestra Nacional de Catalunya (JONC), 22 de març, 20h
 Sala de Concerts, Palau de la Música Catalana, de 10 a 35 euros

9 Marzo, 2018

La dona treballadora La lluita per la igualtat La cultura dona exemple

Funcions suspeses al TNC, L'Auditori i el Festival MUD

- La vaga va tenir incidència sobretot als teatres
- Presència mínima de dones en els directes de TV3

G.V. / X.R. / J.B.
 BARCELONA

El TNC, el Romea, el Condal i L'Auditori van ser els principals equipaments del país que van suspendre ahir la seva activitat com a conseqüència de la vaga. Els cinemes, ara bé, van funcionar majoritàriament amb total normalitat i les sales de concerts de Barcelona (a excepció de L'Auditori, que va cancel·lar el concert de Jean Rondeau perquè no podia garantir "els serveis adequats pel desenvolupament del concert a causa

de la vaga laboral feminista") van celebrar actuacions com ara les de Christina Rosenvinge a l'Apolo o Sidecars a Bikini tal com estava previst. A Lleida, l'adhesió a la vaga de Maria Arnal & Marcel Bagés va obligar a endarrerir un dia la posada en marxa del Festival MUD i les dones de l'Associació de Sales de Concerts de Catalunya van sumar-se a l'aturada "perquè la indústria musical deixi de ser injustificadament masculina". El Primavera Sound, per la seva part, va fer córrer per les xarxes socials la pro-

gramació de la seva pròxima edició amb els noms subratllats en violeta de les artistes que hi prendran part i la proclama *Sense elles, això no és un cartell*. Al Palau de la Música, finalment, el comitè d'empresa va convocar aturades de dues hores en cada torn i va organitzar activitats al voltant de la reivindicació, tot i que el concert del vespre, de producció externa, es va realitzar.

Quant a teatre, les representacions de *Sol, solet* i *Frankenstein* al Teatre Nacional, d'*Adossats* al Romea i d'*El fantasma de*

L'Auditori de Barcelona, ahir a la tarda ■ JUANMA RAMOS

Canterville al Condal van quedar suspeses per decisió de la mateixa companyia, mentre que en la primera funció de *Bull* a la Villarroel estava previst llegir un comunicat en suport a la vaga i arrencar la funció quinze minuts més tard del previst. Fa uns dies, d'altra banda, i també dins

l'àmbit teatral, Pirates Teatre va decidir ajornar un dia l'estrena al Maldà d'*El gran Fracaroli* per poder-se adherir a la vaga i, a L'Àtrium, va anul·lar-se la funció de *Fuga de conills*.

A la Filmoteca, i a causa del seguiment de la convocatòria, la Biblioteca del Cinema va obrir només un

parell d'hores al matí. A través de les xarxes socials, el festival de Sitges va homenatjar algunes de les directores que hi han passat els darrers anys, mentre informava que "cada any són més les directores que ens fan gaudir a les sales". Les dones que treballen al D'A van anunciar que s'afegien a la vaga amb el suport del festival, mentre que el festival L'Alternativa va donar suport a la vaga i va penjar un manifest on començava dient: "Avui fem vaga a favor de la igualtat, la llibertat, el respecte i la cura." La plataforma digital Filmin, per la seva part, va promocionar pel·lícules agrupades temàticament perquè tenen dones directores, guionistes, muntadores o directores de fotografia, perquè tracten el feminisme o perquè ofereixen retrats d'apoderament femení.

Finalment, a TV3 i Catalunya Ràdio la programació habitual va quedar alterada en moltes franges del dia i la presència de les dones va ser mínima als programes en directe. ■